

VENDIM
Nr. 48, datë 6.7.2015

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	anëtar i “ “
Vitore Tusha	anëtare e “ “
Altina Xhoxhaj	anëtare e “ “
Fatmir Hoxha	anëtar i “ “
Gani Dizdari	anëtar i “ “
Besnik Imeraj	anëtar i “ “
Fatos Lulo	anëtar i “ “
Sokol Berberi	anëtar i “ “

me sekretare Edmira Babaj, në datën 31.3.2015, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 14 Akti, që i përket:

KËRKUES: Myftar Dervishi

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme

OBJEKTI: Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën të vendimeve nr. 00-2014-855, datë 19.6.2014, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë; nr. 10, datë 10.4.2014, të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda; nr. 6, datë 8.1.2013, të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, në pikën 1 të tij lidhur me vendosjen e sekuestros konservative mbi hotelin “Piccolino”.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sokol Berberi, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuarit, i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuarisi është i ati i shtetasit Klaudjos Dervishi, i cili është subjekt i një procesi penal që zhvillohet në Gjermani. Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda i ka kërkuar gjykatës lejin e ekzekutimit të një letërporosie të dërguar nga autoritetet e ndjekjes penale gjermane me objekt kontrollin dhe konfiskimin e aseteve në kuadër të një procesi hetimor kundër Klaudjos Dervishit. Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda, me vendimin nr. 6, datë 8.1.2013, ka vendosur “lejin e ekzekutimit të kësaj letërporosie me qëllim, ndër të tjera, vendosjen e sekuestros konservative mbi hotelin “Piccolino”, të ndodhur në rrugën “Mithat Hoxha”, nr. 87, në Sarandë, në pronësi të Klaudjos Dervishit”. Ky veprim hetimor është identifikuar në kërkesën e prokurorisë drejtuar gjykatës.

2. Kërkuarisi ka pretenduar të drejtë pronësie mbi hotelin e sekuestruar, ndaj ka paraqitur ankim në Gjykatën e Apelit për Krime të Rënda. Kjo e fundit, me vendimin nr. 9, datë 21.2.2013, ka vendosur miratimin e vendimit nr. 6, datë 8.1.2013 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, me saktësimin në pikën 1 si vijon: “Vendosjen e sekuestros preventive mbi hotelin “Piccolino”, të ndodhur në rrugën “Mithat Hoxha”, nr. 87 në Sarandë [...]”.

3. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, pas rekursit të ushtruar nga kërkuesi, në cilësinë e personit të interesuar, me vendimin nr. 00-2014-236 (11), datë 22.1.2014, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 9, datë 21.2.2013 të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda dhe kthimin e çështjes për rishqyrtim në po atë gjykatë me trup tjetër gjykues.

4. Pas rishqyrtimit të çështjes, Gjykata e Apelit për Krime të Rënda, me vendimin nr. 10, datë 10.4.2014, ka vendosur miratimin e vendimit nr. 6, datë 8.1.2013 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda.

5. Kundër këtij vendimi ka ushtruar rekurs kërkuesi dhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2014-855, datë 19.6.2014, ka vendosur në dhomë këshillimi mospranimin e rekursit.

II

6. **Kërkuesi** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) duke pretenduar se ndaj tij është zhvilluar një proces i parregullt ligjor. Më konkretisht, ai ka pretenduar se është cenuar:

6.1 Parimi i gjykatës së caktuar me ligj, pasi Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka marrë një vendim sekuestroje konservative pa e pasur në juridiksionin apo kompetencën e saj. Sipas kërkuesit kjo sekuestro është vendosur në shkelje të nenit 270/1 të KPP-së pasi është ai pronar i vetëm i pronës dhe jo personi nën hetim (djali i tij).

6.2 E drejta për të pasur akses në Gjykatën e Lartë, për arsye se kjo e fundit, edhe pse në rekurs janë paraqitur shkelje të shumta të ligjit material e procedural me natyrë kushtetuese, nuk e ka kaluar çështjen për shqyrtim në seancë gjyqësore dhe nuk i ka dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura në rekurs.

6.3 Parimi i paanshmërisë së gjykatës, pasi në përbërje të Kolegjit të Gjykatës së Lartë, që ka vendosur mospranimin e rekursit (vendimi nr. 00-2014-855, datë 19.6.2014), kanë marrë pjesë të njëjtët gjyqtarë që kanë vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe dërgimin e çështjes për rigjykim (vendimi nr. 00-2014-236 (11), datë 22.1.2014).

6.4 E drejta e pronës, për shkak se hoteli që i është nënshtruar sekuestros konservative është në pronësi të kërkuesit dhe jo të të birit të tij, i cili është personi nën hetim.

7. **Subjekti i interesuar**, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar si vijon:

7.1 Kërkuesit nuk i është cenuar e drejta e aksesit, pasi në vendimin e tij Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka bërë vlerësim në pjesën arsyetuese mbi ekzistencën e shkaqeve të rekursit dhe ka arritur në përfundimin se shkaqet e pretenduara nga kërkuesi nuk plotësojnë kërkesat e nenit 432 të KPP-së.

7.2 Fakti që të njëjtët gjyqtarë kanë marrë në shqyrtim një rekurs të dytë, të paraqitur nga kërkuesi, nuk përbën cenim të parimit të paanshmërisë së gjykatës, pasi objekti i gjykimit ka qenë i ndryshëm në të dyja rekursat e paraqitura dhe vlerësimi i këtyre rekurseve nga Gjykata e Lartë ka pasur, gjithashtu, karakter të ndryshëm.

7.3 Pretendimi i kërkuesit se sekuestroja konservative nuk mund të vihet ndaj pasurisë së një personi që nuk ka cilësinë e të pandehurit ka lidhje me interpretimin e ligjit dhe si i tillë nuk hyn në juridiksionin e Gjykatës Kushtetuese. Kërkuesi i ka pasur të gjitha mundësitë të ankimojë në gjykatë ekzekutimin e gabuar të vendimeve gjyqësore që kanë caktuar sekuestron konservative. Ai nuk mund ta ngrejë këtë pretendim në Gjykatën Kushtetuese për shkak të mosshterimit të mjeteve përkatëse të ankimit.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

8. Subjekti i interesuar ka pretenduar se kërkuesi nuk legjitimohet t'i drejtohet Gjykatës për sa u përket pretendimeve në lidhje me vendosjen e sekuestros konservative, në kushtet kur nuk ka shteruar mjetet e disponueshme të ankimit ndaj ekzekutimit të gabuar të vendimit që ka caktuar këtë masë sigurimi pasuror. Në këtë çështje, Gjykata e shih të arsyeshme të ndalet në legjitimitimin e kërkuesit dhe juridiksionin e saj për të shqyrtuar kërkesën e paraqitur nga kërkuesi.

9. Gjykata nënvizon se bazuar në nenin 131/f të Kushtetutës Gjykata vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individit për shkeljen e së drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi ai të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e kësaj të drejte. Gjykata ka theksuar se juridiksioni kushtetues për shkeljen e së drejtës themelore për një proces të rregullt bëhet i mundur kur kërkuksi shteron mjetet e ankimit pranë gjykatave të sistemit gjyqësor, çka nënkupton që kërkuksi duhet t'i shfrytëzojë, në shkallët e sistemit gjyqësor, të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të së drejtës së pretenduar. Mjetet ligjore konsiderohen të shteruara kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimet nr. 17, datë 16.5.2011; nr. 1, datë 25.1.2010; nr. 17, datë 18.7.2005 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Neni 131/f i Kushtetutës ka të bëjë me faktin se kontrolli i ushtruar nga Gjykata, përfshirë edhe rastet e shkeljes së të drejtave të individit nga një proces i parregullt ligjor, është një kontroll subsidiar, që do të thotë se individit duhet t'i ketë shteruar mjetet dhe rrugët e tjera ligjore përpara se t'i drejtohet asaj. Duke qenë se mbrojtja kushtetuese ka një funksion subsidiar, ajo mund të kërkohej vetëm për një vendim përfundimtar, të çfarëdolloj forme, që përmbyll procesin gjyqësor. Cenimi i së drejtës për një proces të rregullt ligjor mund të pretendohet në Gjykatë vetëm pasi të shterohen të gjitha mundësitë e ofruara nga sistemi i apeleve (*shih vendimin nr. 28, datë 23.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Në rastin konkret, shkak i pretendimeve të paraqitura nga kërkuksi është vendosja nga gjykata e sekuestros konservative mbi hotelin "Piccolino", pronar i të cilit pretendon të jetë kërkuksi. Sekuestroja konservative është caktuar në kuadrin e procesit penal që është duke u zhvilluar ndaj djalit të kërkuksit, Klaudjos Dervishit. Sipas nenit 270 të KPP-së, sekuestroja konservative është një masë sigurimi pasuror dhe si e tillë caktohet me vendim të ndërmjetëm të gjykatës. Nga analiza e dispozitave procedurale penale mbi sekuestron konservative (nenet 270-273 të KPP-së), rezulton qartazi se efektet e sekuestros pushojnë kur vendimi i pafajësisë ose i pushimit të çështjes ka marrë formë të prerë. Në kushtet kur procesi penal në ngarkim të djalit të kërkuksit, Klaudjos Dervishit ende nuk ka përfunduar, Gjykata vlerëson se vendimi gjyqësor i ndërmjetëm që ka vendosur sekuestron konservative, të kundërshtuar nga kërkuksi, është një gjykim jopërfundimtar.

12. Në kuptim të nenit 407 të KPP-së, ankimi kundër vendimeve jopërfundimtare dhe urdhrave të gjykatës mund të bëhet vetëm me ankimin kundër vendimit përfundimtar, përveçse kur në ligj parashikohet ndryshe (*shih vendimin nr. 14, datë 26.3.2012 të Gjykatës Kushtetuese*). Sekuestroja konservative, si masë sigurimi pasuror, është në funksion të procesit penal që zhvillohet ndaj të pandehurit dhe vendosja e saj mund të ankimohet bashkë me vendimin përfundimtar të këtij procesi.

13. Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ-ja), lidhur me zbatimin e nenit 6 të Konventës, për vendimet e ndërmjetme është shprehur: "Procedurat paraprake, të tilla si ato që kanë të bëjnë me vendosjen e një mase të ndërmjetme, [...] normalisht nuk konsiderohen të jenë vendimtare për të drejtat dhe detyrimet civile dhe, si pasojë, normalisht nuk bien nën mbrojtjen e nenit 6 të Konventës (*shih Wiot kundër Francës, vendim i datës 15 mars 2001; APIS a.s. kundër Sllovakisë, vendim i datës 13 janar 2002; Libert kundër Belgjikës, vendim i datës 8 korrik 2004*). Ajo e ka zbatuar nenin 6 të Konventës për vendimet e ndërmjetme vetëm në raste përjashtimore, kur natyra e vendimit të ndërmjetëm e kërkon këtë përjashtim (*shih Markass Car Hire Ltd kundër Qipros, vendim i datës 23 tetor 2001, Micallef kundër Maltës, vendim i datës 15 tetor 2009*).

14. Interesi i kërkuksit në çështjen në shqyrtim buron nga e drejta e pretenduar e pronës, që sipas tij është cenuar nga vendosja e sekuestros konservative. Në vështrim të mjeteve të lejueshme dhe mundësive procedurale që parashikon legjislacioni në fuqi, Gjykata konstaton se kërkuksi ka ende mjete për vendosjen në vend të së drejtës së tij të pretenduar të pronësisë. Kështu ai, përveç ankimit bashkë me vendimin përfundimtar, sipas nenit 407 të KPP-së, mund t'u drejtohet gjykatave të juridiksionit të zakonshëm për mbrojtjen e së drejtës së pronësisë referuar dispozitave të Kodit Civil.

15. Bazuar në standardet e mësipërme kushtetuese, Gjykata mund të vihet në lëvizje vetëm nëse kërkuksi ka shteruar mjetet ligjore të ankimit për vendosjen në vend të së drejtës së cenuar dhe vendimi

që kundërshtohet përpara saj është përfundimtar. Duke qenë se në rastin konkret kemi të bëjmë me një vendim jopërfundimtar dhe procesi penal ende nuk ka përfunduar, Gjykata çmon se kërkuesi nuk i plotëson kushtet për t'iu drejtuar asaj në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/f dhe 134/1, shkronja “g”, të Kushtetutës, si dhe të nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Vladimir Kristo, Fatmir Hoxha, Altina Xhoxhaj, Fatos Lulo, Besnik Imeraj

Anëtarë kundër: Bashkim Dedja (kryetar), Vitore Tusha, Gani Dizdari, Sokol Berberi

MENDIM PAKICE

1. Për arsye se nuk ndajmë të njëjtin qëndrim me shumicën lidhur me përfundimin e arritur në këtë çështje dhe argumentet mbi të cilat mbështetet ky qëndrim, e çmojmë të rëndësishme të shprehemi me mendim pakice.

2. Nëpërmjet arsytimit të saj, shumica ka vlerësuar se “në kushtet kur procesi penal në ngarkim të djalit të kërkuesit, Klaudjos Dervishit, ende nuk ka përfunduar, Gjykata vlerëson se vendimi gjyqësor i ndërmjetëm që ka vendosur sekuestron konservative, të kundërshtuar nga kërkuesi, është një gjykim jopërfundimtar” (§ 11 i vendimit). Sipas saj “duke qenë se në rastin konkret kemi të bëjmë me një vendim jopërfundimtar dhe procesi penal ende nuk ka përfunduar, Gjykata çmon se kërkuesi nuk i plotëson kushtet për t'iu drejtuar asaj në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës” (§ 15 i vendimit).

3. Nuk pajtohemi me këtë qëndrim të shumicës për arsyet në vijim.

4. Siç është shprehur edhe shumica, bazuar në nenin 131/f të Kushtetutës, Gjykata vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individit për shkeljen e së drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi ai të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e kësaj të drejte. Në çështjen konkrete kërkuesi i është drejtuar gjykatës duke pretenduar se vendosja nga gjykata e sekuestros konservative i ka cenuar të drejtën e pronësisë. Sekuestroja konservative është caktuar nga gjykata në kuadrin e procesit penal që është duke u zhvilluar ndaj djalit të kërkuesit, Klaudjos Dervishit. Duke qenë një masë e përkohshme, sekuestroja konservative është caktuar nga gjykata me vendim të ndërmjetëm sipas nenit 270 të KPP-së. Megjithatë vendimi objekt kërkesë nuk është vendim përfundimtar i gjykatës në lidhje me thelbin e çështjes penale, por një vendim i ndërmjetëm, për shkak të pasojave që ai sjell në të drejtat themelore të kërkuesit, çmojmë se është një vendim i kontrollueshëm. Për më tepër, gjykimi i zhvilluar me iniciativë të çdo personi të tretë, i cili nuk është person nën hetim, për të mbrojtur të drejtën e pronësisë nga sekuestroja e vendosur ka tiparet e gjykimin të themelit, prandaj në lidhje me të drejtën e pronësisë vendimi objekt kundërshtimi është përfundimtar. Në këtë këndvështrim vendimi duhej të vlerësohej nga shumica nëse ishte dhënë në respektim të së drejtës për një proces të rregullt ligjor.

5. Kërkuesi, në rastin konkret, pretendon se është pronar i hotelit “Piccolino”, mbi të cilin është vendosur sekuestro konservative. Duke pretenduar se atij i rrjedhin interesa të ligjshme nga kjo pasuri, kërkuesi i është drejtuar gjykatës për të kundërshtuar vendosjen e masës së sigurimit mbi të.

Nga shqyrtimi i vendimit nr. 6/2013 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda (*gjykata e shkallës së parë*) vërehet se kjo gjykatë ka lejuar ekzekutimin e fletëporosisë, duke arsyetuar se “autoritetet gjermane që po merren me hetimin e çështjes kanë identifikuar si pronë të regjistruar në emrin e shtetasit Klaudjos Dervishi hotelin “Piccolino” [...] kërkesa e prokurorit është e drejtë, e bazuar në ligj dhe duhet pranuar, sepse fakti penal për të cilin procedon autoriteti gjerman është i parashikuar nga ligji shqiptar” (f. 6-7 të vendimit nr. 6/2013). Nga përmbajtja në tërësi e vendimit nr. 6/2013 çmohet se gjykata e shkallës së parë jo vetëm nuk i është referuar nenit 270 të KPP-së, për sa u përket kushteve dhe kritereve që nevojiten për vendosjen e sekuestros konservative, por mbi të gjitha nuk ka hetuar nëse shtetasi Klaudjos Dervishi kishte të drejta pronësie mbi pasurinë e paluajtshme objekt sekuestrimi. Ajo është mjaftuar me arsyetimin se autoritetet gjermane e kanë identifikuar hotelin si pronë të shtetasit nën hetim, pa bërë verifikimet e nevojshme në këtë drejtim.

6. Po kështu edhe Gjykata e Apelit për Krime të Rënda (*gjykata e apelit*) nuk i ka dhënë përgjigje pretendimit thelbësor të kërkuarit, të parashtruar në ankim, se ai gëzon të drejtën e pronësisë mbi objektin mbi të cilin është vendosur sekuestroja konservative. Në vendimin e saj nr. 10/2014 fillimisht gjykata e apelit ka verifikuar plotësimin e kushteve për lejimin e ekzekutimit të letërporosisë, sipas neneve 506 e 507 të KPP-së, si dhe konventave e ligjeve në fuqi për ndihmën e ndërsjellë juridike në fushën penale. Më tej ajo, sipas detyrave të lëna nga Gjykata e Lartë, ka marrë në shqyrtim provat e paraqitura për të provuar faktin se kërkuari është pronar i vetëm i hotelit “Piccolino” (vendimin e KRRT-së nr. 2, datë 2.7.2002, të Bashkisë Sarandë, me anë të së cilit i është dhënë leje të ndërtojë objektin lokal dhe banesë të privatizuar, certifikatën e regjistrimit në QKR etj.). Gjykata e apelit mbi këto prova ka arritur në konkluzionin se në kushtet kur kërkuari nuk paraqiti asnjë akt pronësie (certifikatë të lëshuar nga ZRPP-ja), që të vërtetonte të drejtën e tij të pronësisë, nuk provohet pretendimi i tij se është pronar i vetëm i hotelit “Piccolino” (f. 12-13 të vendimit nr. 10/2014). Pavarësisht këtij arsyetimi çmohet se gjykata e apelit nuk ka hetuar dhe as ka verifikuar në lidhje me përkatësinë e të drejtave të pronësisë kundrejt objektit ndaj të cilit është vendosur sekuestro konservative. Neni 270 i KPP-së parashikon vendosjen e masës së sigurimit pasuror mbi pasurinë e të pandehurit, që do të thotë se pronësia e sendit duhet t’i përkasë qartësisht të pandehurit. Gjykata i është referuar certifikatës familjare duke arritur në konkluzionin se përderisa shtetasi Klaudjos Dervishi është në këtë certifikatë së bashku me prindërit, ky fakt të krijon bindjen se prona objekt sekuestro është edhe e personit nën hetim, Klaudjos Dervishi (*shih f. 12-13 të vendimit nr. 10/2014 të gjykatës së apelit*). Ky konkluzion i gjykatës së apelit nuk është i argumentuar dhe i bazuar në prova të cilat vërtetojnë qartë se pasuria për të cilën është vendosur sekuestroja konservative i përket shtetasit Klaudjos Dervishi. Në arsyetimin e vendimit gjykata e apelit nuk ka bërë një analizë të provave në drejtim të evidentimit të origjinës së pronës dhe të të drejtave që personi nën hetim gëzon në lidhje me këtë pronë. Mosdhënia përgjigje nga gjykata lidhur me këtë pretendim thelbësor të kërkuarit e bën të cenueshëm vendimin e dhënë prej saj në këndvështrim të mosrespektimit të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

7. GJEDNJ-ja në çështjen *DENISOVA dhe MOISEYEVA kundër Rusisë* (4 tetor 20120) është shprehur se “kërkesa e parë dhe më e rëndësishme e nenit 1 të Protokollit nr. 1 është që çdo ndërhyrje nga autoriteti publik në gëzimin e pasurisë duhet të jetë “e ligjshme”: paragrafi i dytë pranon se Shtetet kanë të drejtë të kontrollojnë përdorimin e pronës duke zbatuar “ligje”. Çështja nëse një ekuilibër i drejtë ka qenë i vendosur midis kërkesave të interesit të përgjithshëm të komunitetit dhe kërkesave të mbrojtjes së të drejtave themelore të individit bëhet e rëndësishme kur ndërhyrja në fjalë përbush kërkesat e ligjshmërisë dhe nuk është arbitrare (*shih gjithashtu Baklanov kundër Rusisë, nr. 68443/01, § 39, 9 qershor 2005 dhe Frizzen kundër Rusisë, nr. 58254/00, § 33, 24 mars 2005*). Jurisprudenca e brendshme, tregon se urdhrat e konfiskimit nuk mund “të shtrihen te personat e tjerë, të cilët janë pronarë së bashku me të dënuarit” dhe kërkon nga gjykatat të respektojnë “të drejtat dhe interesat e ligjshme të anëtarëve të familjes së të dënuarit që jetojnë me

të”. Vetëm në qoftë se konstatohet në procese civile të mëvonshme - pavarësisht nga konstatimet e bëra në procesin penal - se pasuria është fituar si produkt i krimit, por është regjistruar në emrat e personave të tjerë me synimin për të fshehur atë nga konfiskimi, ankimi refuzohet. Në dritën e konsideratave të mësipërme, Gjykata konstaton se ankuesi “ka mbajtur një barrë individuale të tepërt”, e cila do të mund të ishte legjitime vetëm nëse ata do të kishin pasur mundësinë të sfidonin në mënyrë efektive masën e konfiskimit të vendosur në procesin penal në të cilin ata nuk ishin palë; megjithatë, kjo mundësi u është mohuar atyre në procesin civil të mëvonshëm dhe për këtë arsye “balanca e drejtë që duhet të arrihet në mes të mbrojtjes së të drejtës së pronës dhe kërkesave të interesit të përgjithshëm”, është cenuar (*krahasoni Hentrich kundër Francës, vendimi i datës 22 shtator 1994, Seria A nr. 296 A, § 49*”).

8. Për sa më sipër, në çështjen konkrete vlerësojmë se gjykatat kanë vendosur një masë sigurimi pasuror pa kryer hetim në lidhje me të drejtat e pronësisë së personit nën hetim dhe kërkuar mbi objektin e vendosur nën sekuestro. Ato nuk i kanë dhënë përgjigje pretendimit kryesor të kërkuar në lidhje me të drejtën e pronësisë që gëzonte mbi objektin e sekuestruar, duke cenuar standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor. Gjithashtu, edhe Gjykata e Lartë nuk i ka konstatuar këto shkelje, duke lejuar një proces të parregullt në aspektin kushtetues.

9. Në këto kushte çmojmë se shumica duhej ta pranonte kërkesën dhe të shfuqizonte vendimet gjyqësore objekt shqyrtimi për shkak të cenimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Gani Dizdari, Vitore Tusha